

Országos Rendőrfőkapitány
PAPP KÁROLY r. altábornagy

Szám:

Tárgy: alapvető jogot érintő rendőri intézkedés
elleni panasz elbírálása
Ea.:
Tel.:

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva **panaszos** által előterjesztett panaszügyében folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Panasztestület) állásfoglalásának megállapításaira – a rendőri intézkedés elleni panaszt

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés e) pontjára és (2) bekezdésére, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf. 117.) – a felülvizsgálni kért határozat közzétételétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. (A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 330. § (2) bekezdése, Ket. 109. § (1) bekezdése).

A határozatot kapják:

- 1) panaszos
- 2) Rendőr-főkapitányság vezetője
- 3) Független Rendészeti Panasztestület
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

Panaszos postai úton terjesztette elő panaszát a vele szemben fogatosított rendőri intézkedéssel szemben.

A panaszosok a közösen írt és egyenként aláírásukkal ellátott beadványukban előadták, hogy feljelentéssel szeretnének élni * ellen súlyos testi sértésért, segítségnyújtás akadályoztatásáért, garázdaságért, közösség ellenes erőszakos magatartásért. És súlyos bűncselekmény megvalósításáért.

Továbbá feljelentéssel élnek társa ellen, akin rövid ruha volt, rövid szőkés melírozott haja van, és a jobb vagy bal felkarján tetovált szöveg látható.

Ezen kívül feljelentéssel kíván élni * ellen, aki annak ellenére, hogy az I. rendű panaszos aznap orvosi igazolással rendelkezett, fenyegetőzött, hogy elő fogja vezetni, hogy ha nem jelenik meg „tanúvallomáson”. Ennek következtében az I. rendű panaszost a tanúkihallgatáson erős stressz érte, beszédzavaros lett, ami azóta is fennáll. Amikor az I. rendű panaszos a tanúvallomását tette és rosszul volt, akkor lett volna alkalom, hogy a rendőrségi épületen belül lévő orvos, orvosi segítséget nyújtson, de * a segítségnyújtást elmulasztotta. Az I. rendű panaszost kikísérte az utcára, annak ellenére, hogy tudta, hogy milyen állapotban van. Három órán keresztül az I. rendű panaszost kényszerítette, hogy beszéljen, pedig akkor már kialakult nála a beszédzavar és az erős fejfájás. Ennek ellenére * tovább fokozta a helyzetet az I. rendű panaszos részéről és lehet, hogy lett egy maradandó beszédzavara, mivel azóta sem javult az egészségügyi állapota.

A panaszosok, mint sérelmet elszenvedők elmondták, hogy *-n az I. rendű panaszost felhívták a rendőr-főkapitányságtól, hogy jelenjen meg tanúként egy ügyben. Az I. rendű panaszos elmondta, hogy nem tudta, hogy milyen ügyben idézték be telefonon pénteken, tanúként. Aznap ismét felhívta az I. rendű panaszost *, hogy menjen be tanúként meghallgatásra, de a meghallgatása alatt sem derült ki, hogy milyen ügyről volt szó. Az I. rendű panaszos a meghallgatásról kapott jegyzőkönyvet, de azt tőle a rendőrök visszavették. A II. rendű panaszos vitte be az I. rendű panaszos orvosi papírjait a rendőrségre, azonban ennek ellenére * rendőr arról tájékoztatta, hogy ha nem jelenik meg, elővezeti.

A tanúkénti kihallgatás három órán keresztül tartott és annak során olyan stressz érte az I. rendű panaszost, hogy beszéde dadogóvá vált, erős fejfájásra panaszkodott, többször sírva fakadt és az épületből kiérve összeesett és a II. rendű panaszos volt a segítségére. A II. rendű panaszos mentőért kiáltott, amikor a rendőrök körbevették őket és ekkor vették vissza a tanú meghallgatásról készült jegyzőkönyvet. A II. rendű panaszos elmondta, hogy miközben az I. rendű panaszosnak próbált segíteni, akkor éppen őt a rendőrök megakadályozták, először igazoltatták, az igazolványokat átadta, de továbbra is az I. rendű panaszos mellett térdepelt és zöldteával locsolta, mivel ez volt kéznél.

* azt mondta gúnyosan, hogy ne „cigánykodjanak” és utasította a többi rendőrt, hogy állítsák őket elő garázdaságért, mert túlkiabálnak és ekkor a III. rendű panaszos a II. rendű panaszos kérésére vizet akart vinni, de közben a II. rendű panaszos mondta neki, hogy hívjon ügyvédet * és az ismeretlen rendőr, valamint ezen kívül több rendőr is intézkedett a III. rendű panaszossal szemben, mivel az volt a céljuk, hogy a telefont el tudják tőle venni és ne tudjon ügyvédet hívni.

A II. rendű panaszos sérelmezte, hogy észrevette, hogy az irataik mellett a telefonjaik is a földön voltak, amelyekért lenyúlt, hogy ő is ügyvédet hívjon, viszont őt is elkapta négy rendőr, kicsavarták a telefont a kezéből, nekirontottak, hogy nehogy tudja az ügyvédet

értesíteni. Ekkor hátratrörték mindkét kezét, előre megbilincseltek, rávágták a motorháztetőre és bevágták a rendőrautóba, amelyet rázártak. Eközben végignézte, hogyan tiporja le a III. rendű panaszost több rendőr erőszakosan a földre. A III. rendű panaszos eközben végig segítségért kiabált, hogy ne nyomják, mert fájdalmai vannak, mivel gerincbetegsége van. A III. rendű panaszos eközben folyamatosan segítségért kiabált az ott kívülálló emberektől is, hogy engedjék el, mert nem csinált semmit, és a rendőri intézkedésnek eleget tett és engedjék el, mert gerincferdülése van, valamint az I. rendű panaszosnak is kért mentőt. A II. rendű panaszosnak a rendőrautóból kellett végignéznie, hogy a nagytestű * beletérdelt a lánya derekába. Ezt az I. rendű panaszosnak is végig kellett néznie, hogy az amúgy is gerincferdüléssel III. rendű panaszos derekába beletérdel *. Ekkor a III. rendű panaszos nagyon felsivített, sírva jajgatott, mert nagy fájdalmat érzett. Utána a III. rendű panaszost * csoportosan rendőrtársaival végighúzták a * előtt. Ez látszik a nadrágján, a pólóján, a cipőjén is, ruhái szétszakadtak. A II. rendű panaszos előadta, hogy ezen idő alatt nem tudta, hogy mire várnak a rendőrök, de még sokáig ott voltak és ő a rendőrautóban a fejével kopogtatott neki, mivel hátra volt bilincselve a keze és többször mondta a rendőröknek, hogy volt már infarktusa és nem kap levegőt, húzzák le az ablakot. Ebben az időben *-n 28-30 fok volt, az autóban nagyon meleg volt, ennek a hőmérsékletnek a duplája. Az egyik rendőr ekkor látta, hogy a II. rendű panaszos rosszul van, így félig lehúzta az ablakot és a másik rendőr felhúzta azt, annak ellenére, hogy a II. rendű panaszos rosszul van. Amikor megérkezett a mentő az I. rendű panaszost is hátrabilincseltek, berakták a mentőbe. Mivel a III. rendű panaszos nem tudott lábra állni, ezért a mentőből hordágyat hoztak neki. Ezt a II. rendű panaszos sírva látta a rendőrautóból. Ismét fejével kopogtatott a rendőröknek az autóból, hogy legalább azt engedjék meg, hogy az értékeit és az autóját le tudja zárni, mivel úgy emlékszik, hogy az I. rendű panaszos hétfő reggel az aranyláncát a kesztyűtartóba tette. Ezt nagyon sokszor elmondta a rendőröknek, az úttesten ahol locsolta a feleségét a nagy fekete dosszié, amiben az irataikat tartják az a földön szétszúszva volt, valamint az I. rendű panaszos aranykarkötője is.

Ekkor jött egy másik ismert személy, *, aki ekkor név szerint megszólította. A II. rendű panaszos a *-t szintén megkérte letérdepelve az utcán, hogy lezárhassa az autót és, hogy a III. rendű panaszost engedjék el, mert beteg. A II. rendű panaszosnak továbbra sem engedték meg, hogy az értékeit és az iratait biztonságosan az autóba le tudja zárni. * rászólt a rendőröknek, hogy ezt engedjék meg neki, de a II. rendű panaszos mondta, hogy hátrabilincselte kézzel ezt nem tudja megtenni. Ekkor úgy emlékszik, hogy előre bilincseltek a kezeit, kinyitotta a kesztyűtartót és kivette az aranyláncot. Utána kereste az autója kulcsát, de nem találták meg, viszont megtalálták az I. rendű felesége aranykarkötőjét az irataik mellett. * a II. rendű panaszos nyakába rakta az aranyláncát, mivel őt erre megkérte. Ekkor az ott lévő rendőrök lecígyázták és gúnyosan megjegyzéseket tettek rá, hogy díszpolgárrá avatta őt *.

Amikor az I. rendű panaszos * előtt tette a tanúvallomását és rosszul lett, akkor lett volna alkalom, hogy a rendőrség épületén belül az ott lévő orvos és ápolónők segítséget nyújtsanak, de a rendőr a segítségnyújtást elmulasztotta pedig egy pár lépésre lett volna a folyosón az orvos. Ezt a II. rendű panaszos onnan tudja, hogy őt ez az orvos vizsgálta meg, mivel ő is rosszul volt és az ottani rendőrség épületében az orvos adott neki szívritmus szabályzót. Ezt követően vitték el a fogdára, személyi szabadságától megfosztották, többször kigúnyolták és „lecígyázták”. Ennek ellenére kísérté ki * a rendőri épület előtti járdára. * felelős az I. rendű panaszos beszédzavaráért, mert túlstresszelte annak ellenére, hogy az I. rendű panaszos többször jelezte, erős fejfájása van. Valamint * látta és hallotta, észlelte az I. rendű panaszos beszédzavarát, ennek ellenére a tanúvallomás befejező mondatait ő fejezte be az I. rendű panaszos helyett.

A II. rendű panaszos elmondta, hogy a III. rendű panaszost kérte, hogy hívja fel az ügyvédjüket és tájékoztassa a történetekről és hozzon vizet az I. rendű panaszosnak. Amikor a

rendőrök meghallották, hogy az ügyvédjüket akarják hívni, a III. rendű panaszosnak a telefonját oly módon vették el, hogy kicsavarták a karját és a kezéből kitepték a telefonját, majd körbefogták és a földre tiporták, megütötték és megbilincseltek. Erről látlet készült.

A III. rendű panaszos elmondta, hogy csak vízért ment és az erőszakos rendőri intézkedés során azért kiabált, mert gerincbetegsége miatt nem mindegy, hogy hogyan fogják meg és félt, hogy a földre fektetése során nagyobb sérülést fog szenvedni, mivel eltörhet a gerince, mert nagyfokú gerincferdülés miatt szóba jött a műtéti beavatkozás lehetősége is. De ezt a figyelmeztetést, tájékoztatást nem vette figyelembe * és a III. rendű panaszos derekába beletérdelt és keresztcsontját erőszakosan eltörte, amelyet egyébként a látlet igazol.

A rendőri intézkedés agresszivitása folytatódott, mert a kórházi vizsgálatot követően az ismeretlen rendőr erőszakkal el akarta venni az ambuláns lapot. Amíg a kórházban volt az I. és a III. rendű panaszos, fel akarták hívni az ügyvédjüket, de a rendőrök ezt nem engedték nekik, azt mondták, hogy rendőri intézkedés alatt állnak. Ekkor már nem volt rendőri intézkedés, de félrevezetve ezt mondták nekik. A III. rendű panaszos kezét a rendőrök erőszakosan megfogták, az egyik erőszakosan megfogta a csuklóját, kicsavarta a kezét olyan erővel, mintha el akarná törni a panaszos kezét. Ekkor egy kis szobában volt és az ablakon rács volt és félt, hogy meg fogják verni ezért kérte, hogy menjenek ki a folyosóra, de a kérése mind hiába volt, hiszen erőszakosan bezárták az ajtót. A III. rendű panaszos félelmében rögtönzött és arra hivatkozott, hogy személyi szabadságától megfosztják és kérte, hogy ezt ne tegyék. Többször kihangsúlyozta, hogy mindenkinek, aki törvényesen tartózkodik Magyarország területén joga van a szabad mozgáshoz és tartózkodási helye szabad megválasztásához. Ez a hivatkozás arra volt jó, hogy elérje, hogy a rendőrök kinyissák az ajtót. A III. rendű panaszos félt az ismételt veréstől és szerette volna, hogy a kórházban tartózkodó személyek is lássák a történeteket. Valamint már főbiájára is hivatkozva könyörgött a rendőrnek, hogy maradjon nyitva az ajtó és ne zárják őt be. Az ismeretlen rendőr folyamatosan agresszíven ordibált a III. rendű panaszosra és az I. rendű panaszosra és azzal fenyegette őket, hogy elmeagyógyintézetbe kerülnek. Ezzel az egyik ápoló is fenyegette őket, aki egyébként a rendőr barátja volt. Mivel az I. rendű panaszos beszédzavarral küszködött emiatt őt többször lebolondozták.

A panaszosok előadták, hogy alapvető emberi jogait és emberi méltóságukat szó szerint a földre tiporták, esélyük sem volt az alapvető jogaik érvényesítéséhez a rendőri intézkedés során. Megfosztották őket az ügyvédi képvisellettől, pedig jogukban állt volna ügyvédet hívni. Erős diszkrimináció érte őket, ugyanis a rendőr az intézkedés során többször lecírányozta őket. Emellett végig kellett nézni, ahogy a három panaszost egymás szemé láttára bántalmazzák. A III. rendű panaszos előadta, hogy nem tudott járni és hordágyon volt, ennek ellenére mégis hátra volt a keze bilincselve.

A rendőri intézkedés ellen panasszal kívánnak élni, de félnek a Rendőrségtől, mert úgy érzik, hogy az egész családjukat jogi hátrány érte, félnek és rettegnek attól, hogy nem kapnak meg a tisztességes eljárást az ügyvel kapcsolatban. Úgy érzik, hogy roma származásuk miatt bántak így velük a rendőrök és a III. rendű panaszost ezért érte erőszakos rendőri intézkedés * erőszakos beavatkozásával.

A panaszbeadványukhoz orvosi látleteket is csatoltak.

Az II. rendű panaszos a vele szemben fogatosított rendőri intézkedéssel kapcsolatban az alábbiakat sérelmezte:

1. az intézkedő rendőrök elleni feljelentés megfogalmazása, a büntetőjogi felelősségük megállapítása,
2. az előállítás jogalapját,

3. az előállítás időtartamát,
4. a bilincselést,
5. a rendőrök beszédstílusát,
6. a szolgálati gépkocsi szellőztetlenségét.

A Panasztestület hivatkozott állásfoglalása szerint arra a megállapításra jutott, hogy az II. rendű panaszossal szemben foganatosított előállítás kapcsán a panaszos Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja szerinti előállítása jogszerű volt, megfelelt az arányosság követelményének; valamint annak időtartama is harmonizált az Rtv. 15. §-ában meghatározott követelményekkel, így mindhárom nézőpontból a Panasztestület úgy határozott, hogy a panaszos előállítása következtében nem sérült a személyi szabadsághoz fűződő alapvető jog. A II. rendű panaszos bilincselése vonatkozásában a Panasztestület arra az álláspontra helyezkedett, hogy a rendőrség nem tartotta be az arányosság és a fokozatosság elvét, a bilincselésre nem volt jogszabályi felhatalmazásuk, így sérült a panaszos emberi méltósághoz való alapvető joga. A rendőrség a II. rendű panaszos bilincseléséhez testi kényszer alkalmazott, amely cél-eszköz viszonyra tekintettel, a jogszerűtlen bilincselés miatt automatikusan sértette a panaszos emberi méltósághoz fűződő alapvető jogából levezethető testi épséghez való jogát. Figyelemmel a rendőrség hallgatására, a II. rendű panaszos által kifogásolt rendőri magatartás tekintetében a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelmét állapította meg. A II. rendű panaszos szolgálati gépjárműben történő elhelyezése és e tekintetben kifogásolt levegőhiány vonatkozásában, szintén a rendőrség hallgatása miatt a panaszos által előadott történeti tényállást alapul véve a Panasztestület a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelmét állapította meg.

A Panasztestület megítélése szerint az alapjogsértés elérte a súlyosság azon fokát, amely indokolttá tette a panasz megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdés b) pontja ba) alpontja szerint a Panasztestület által lefolytatott vizsgálatot követően – súlyos alapjogsérelem esetén – a panaszt az országos rendőrfőkapitány bírálja el.

II.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettségének keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközöket szerezte be:

- panaszbeadvány;
- az I. rendű panaszos orvosi vizsgálatáról készült zárójelentés;
- rendőri jelentés;
- a II. rendű panaszos előállítás végrehajtásáról/ kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés és parancsnoki vélemény és kivizsgálás az előállítás végrehajtásáról/ kényszerítő eszköz alkalmazásáról;
- a II. rendű panaszossal szemben végrehajtott biztonsági intézkedésről szóló jelentés és parancsnoki vélemény és kivizsgálás a biztonsági intézkedés végrehajtásáról;
- feljegyzés;
- rendőri jelentések;
- összefoglaló jelentés;
- Központi Nyomozó Főügyészség határozata.

III.

A lefolytatott közigazgatási hatósági eljárás során a panaszos által előterjesztett panaszban megfogalmazott állításokat alátámasztó további bizonyítási indítványt, egyéb nyilatkozatot, illetőleg bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott. Az eljárás során – az intézkedő rendőrök által tett jelentésekben foglalt nyilatkozatokon túl – egyéb bizonyíték nem merült fel, ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján eleget lehetett tenni a Ket. 50. § (1) bekezdésben előírt tényállás tisztázási kötelezettségnek.

Ezek alapján a Pp. 195. § (1) bekezdés szerint a rendőri jelentés közokirati jellegére tekintettel, az abban foglalt tények ellenkezőjére vonatkozó bizonyíték hiányában, döntésem meghozatalánál a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul. Ezen álláspontom kialakításánál figyelemmel voltam több korábbi bírósági ítéletre és döntésre is. (1/2004. Büntető jogegységi határozat, BH2009. 230, Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.27.173./2013/7. számú ítélete.)

IV.

A tényállás teljes körű tisztázása szempontjából kiemelt jelentőséggel bírnak a panaszossal szemben történt intézkedés alább részletezett előzményei, amelyek a II. részben említett bizonyítási eszközök alapján kerültek megállapításra.

Az intézkedő rendőr a Tevékenység-irányítási Központ (továbbiakban: TIK) utasítására jelent meg a rendőr-főkapitányság épülete előtt, mert ott egy személy ordította, garázda magatartást tanúsított. A helyszínen azt tapasztalta, hogy a III. rendű panaszos az I. rendű panaszos és a II. rendű panaszos társaságában állt és ordítottak. Azt ordították az rendőr-főkapitányság irányába, hogy „nézzétek mit csináltak a feleséggel, tönkre tették a feleségemet, hívjatok neki egy mentőt”. Amikor a rendőr a helyszínre ért társaival, akkor mindhárom személyt már megpróbálták más kollégák intézkedés alá vonni. Ezen kollégák közül a panaszban említett * a III. rendű panaszost csak többszöri felszólításra tudta igazolni és azt is csak a II. rendű panaszos kérésére, aki a felszólításnak eleget téve igazolta magát. A helyszínen megállapítást nyert, hogy a II. rendű panaszos a III. rendű panaszos édesapja. A helyszínen a rendőrök közölték az intézkedés okát és célját, vagyis azt, hogy garázdaság szabálysértést követtek el, amiért őket előállítják a Rendőrkapitányságra, mivel velük szemben az eljárás azonnal lefolytatható. Erre a III. rendű panaszos közölte, hogy akkor hívja az ügyvédjét. A rendőrök tájékoztatták, hogy az intézkedés ideje alatt nem telefonálhat, azonban a III. rendű panaszos ezen rendőri kijelentéssel nem foglalkozott, és folytatta a beszélgetést. A rendőr ekkor a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával felszólította a tevékenysége abbahagyására, aminek nem tett eleget, annak ellenére sem, hogy a rendőr kényszerítő eszköz alkalmazását helyezte kilátásba. Ahogy a rendőr közeledett a III. rendű panaszoshoz, az futásnak eredt, miközben a telefonját a fülénél tartotta. A III. rendű panaszos csak néhány métert tudott megtenni, mivel a kondicionáló terem bejáratánál utolérték. * megfogta a III. rendű panaszos bal karját és így akadályozta meg a további menekülésben. Ezt követően *. is odaért és a másik karját is megfogva akadályozta meg az ellenállást. A III. rendű panaszos folyamatosan próbálta a karját a fogásból kihúzni, ezért * a tanult fogásokkal térdelő helyzetbe kényszerítette és kezeit hátra helyzetben bilincselték meg. Ekkor a III. rendű panaszos aktív ellenállása passzívvá változott és térdelő helyzetből fenekével, külső behatás nélkül, saját elhatározásából a murvás talajra huppant és ülve várakozott tovább. Ekkor a rendőr fel kívánta állítani és a többi kollégához kísérni, de a III. rendű panaszos közölte, hogy

neki súlyos gerincferdülése van, és ha rosszul mozdul, akkor elpattan a gerince, ezért ellátást kért, mert fáj a háta.

A mentő a helyszínre * óra * perckor érkezett meg, a mentőápoló vezetésével. Az időközben a helyszínre érkező mentők a III. rendű panaszost a hordágyra fektették. Ugyanaz a mentő szállította el az I. és III. rendű panaszost, aki egyébként a III. rendű panaszos édesanyja. Az I. rendű panaszos rosszul lett és lefeküdt az aszfaltra. A rendőr kérdéseket tett fel neki, azonban azokra válaszolni nem tudott és zavartan viselkedett, ezért a rendőr mentőt hívott. Az I. rendű panaszos a mentőszolgálat munkatársát meglátva nem akarta alávetni magát az egészségügyi ellátásnak. A mentőápoló az I. rendű panaszos viselkedését zavartnak látta és egészségügyi ellátását indokoltnak tartotta, így közölte, hogy ellátása céljából beszállítja őt a kórházba. Ezt követően az I. rendű panaszos ismételen nem volt hajlandó alávetni magát az egészségügyi ellátásnak, ezért az I. rendű panaszost a rendőr megbilincselte, majd beültette a mentőautóba. A kényszerítő eszköz alkalmazása során sérülése nem keletkezett. A rendőr karhatalmi segítséget nyújtott a panaszos kórházba szállításához.

A mentő gépkocsiban a III. rendű panaszos kezeit * hátra helyzetből előre helyzetbe bilincselte át. A kórházban az ügyeletes orvos megállapította, hogy a III. rendű panaszosnak nyolc napon túl gyógyuló keresztcsont törése van. A III. rendű panaszossal szemben az eljárás azonnal lefolytatható lett volna, de az orvos azt közölte, hogy ő nem írja alá az előzetes orvosi véleményre, hogy a személy fogdában elhelyezhető-e avagy sem. A rendőr ezen körülmények miatt elállt a III. rendű panaszos előállításától, majd a kórházban * óra * perckor szabadon bocsátotta.

A helyszínen a II. rendű panaszost többször, a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával szólította fel a rendőr a garázda magatartás abbahagyására, ami eredményre nem vezetett. Mivel a panaszos nem tett eleget a felszólításnak, tovább folytatta a kiabálást, ordítózást, az agresszív magatartást, ezért a rendőr közölte vele, hogy garázdaság szabálysértést követ el, ami elzárással sújtható, valamint vele szemben az eljárás azonnal lefolytatható, ezért a Rendőrkapitányságra előállítja, amelyet a panaszos tudomásul vett, de a szabálysértés tényét nem ismerte el. Az intézkedő rendőr a II. rendű panaszossal szemben bilincset és testi kényszert alkalmazott, hiszen a felszólításnak nem tett eleget, passzívan ellenállt, a karját megfeszítette. A rendőr a testi kényszer alkalmazása során a kezeit a tanult módon hátra csavarta és a kezeit a háta mögé bilincselte. A II. rendű panaszossal szemben alkalmazott bilincs sérülést nem okozott. A II. rendű panaszos az előállító helyiségben rosszullette, valamint mellkasi fájdalomra panaszkodott, ezért mentőt hívtak hozzá, majd a mentő a kórház Sürgősségi Baleseti Osztályára szállította további vizsgálatok elvégzése érdekében. Az esetről külön feljelentés készült, az előállítás idejéről szóló igazolást és az előállítás okáról szóló tájékoztatót a II. rendű panaszos számára kiadták.

V.

A rendőri intézkedés elleni panaszok vizsgálata során az alábbiak kerültek megállapításra.

1. Az intézkedő rendőrök elleni feljelentés megfogalmazása, a büntetőjogi felelősségük megállapítása

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint ezen eljárásban azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálatára rendelkezem hatáskörrel, amelyek az Rtv. IV., V., VI. fejezetek alkalmazásával összefüggésben merülnek fel.

Ennek megfelelően:

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen az intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen az igazoltatás, ruházat- csomagjármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés)
- kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen a testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás), tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A panaszosok a beadványukat, mint feljelentést terjesztették elő, amelyben kérelmezték, hogy kerüljön megállapításra a különféle büncselekmények tekintetében a rendőrök büntetőjogi felelőssége.

Az Rtv. által a hatáskörökre vonatkozó szabályokra tekintettel megállapítható, hogy büntetőeljárás lefolytatása, és a rendőrök felelősségre vonása ezen eljárásban nem végezhető el, hiszen a hatásköri szabályok nem jogosítanak fel arra. A sértett sérelmére elkövetett büncselekmények elkövetésére vonatkozó gyanú alapján büntetőeljárás lefolytatására büntető bíróság jogosult, valamint a feltételezett elkövetők esetleges büntetőjogi felelősségének a megállapítására a büntető bíróság rendelkezik hatáskörrel.

A fentiekben kifejtettek alapján a közigazgatási eljárás nem jogosult, a panaszosok feljelentésében foglaltak kivizsgálására, így büntetőeljárás indítására, lefolytatására, és a panaszosok által elkövetőként megnevezettek felelősségre vonására sem.

Ugyanakkor az is megállapítható, hogy a Központi Nyomozó Főügyészség Regionális Osztálya határozatában a feljelentést elutasította.

2. Az előállítás jogalapja

Az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján *„A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.”*

Az Rtv. 33. § (2) bekezdésének f) pontja szerint *„A rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt,*

f) aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja, illetőleg akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható, továbbá akitől tárgyi bizonyítási eszközt kell megszerezni, vagy elkobzás alá eső dolgot kell visszatartani;”

Az Rtv. 19. § (1) bekezdése értelmében *„A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek - ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik - mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.*

(2) A rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az e törvényben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.”

A szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Sztv.) 170. §-a alapján *„Aki olyan kihívóan közösségellenes magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy másokban megbotránkozást vagy riadalmat keltsen, szabálysértést követ el.”*

Az Sztv. 216. § (1) bekezdés szerint „Aki a rendvédelmi szerv vagy a vámszerv hivatásos állományú tagja jogszerű intézkedésének nem engedelmeskedik, szabálysértést követ el.

(2) Az (1) bekezdésben meghatározott szabálysértés miatt az eljárás a rendőrség hatáskörébe tartozik.”

A II. rendű panaszos tagadta azt, hogy ellenállt vagy ellenszegült volna a rendőri intézkedésnek, állítása szerint nem követett el olyan cselekményt, amely miatt elő kellett volna állítani.

A rendőrség tájékoztatása szerint, amikor megjelentek az intézkedő rendőrök a bejelentés helyszínén, akkor a II. rendű panaszos kiabált, ordított, folyamatosan a rendőr-főkapitányság épülete felé mutogatott. Azt kiabálta, hogy „tönkretettétek a feleségemet”; „megöltétek a feleségemet”; „hívjatok mentőt”. A II. rendű panaszost a rendőrök intézkedés alá vonták, és többször felszólították, hogy a viselkedését hagyja abba, azonban ennek ellenére az agresszív magatartását tovább folytatta. A rendőrök a II. rendű panaszost kétszer, a „Törvény nevében!” szavak előrebocsátásával szólították fel arra, hogy igazolja magát és hagyja abba a szabálysértő magatartást, illetve vesse alá magát a rendőri intézkedésnek, működjön együtt. Végül igazolta magát, azonban a magatartásán nem változtatott. A rendőrök tájékoztatták, hogy ezzel a cselekménnyel a garázdaság szabálysértését valósítja meg. Amennyiben nem hagy fel ezen cselekményével, akkor elő fogják állítani a Rendőrkapitányságra. Mivel a II. rendű panaszos nem tett eleget a rendőri felszólításnak, ezért előállították.

A fentiek alapján a panasz alaptalan.

3. Az előállítás időtartama

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint „A rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani. „

A Szolgálati Szabályzat 30. § (3) bekezdése szerint „Az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.”

A panaszos sérelmezte az előállítás hosszát.

A rendőrség a II. rendű panaszos személyi szabadságát *-n * óra * perctől * óra * percig, azaz összesen 2 óra 20 percen át korlátozta.

Az előállításának ideje alatt az alábbi érdemi cselekményeket hajtottak végre a II. rendű panaszossal szemben a rendőrök. Az intézkedést * óra * perckor kezdték meg, igazolásra szólították fel, amelynek csak többszöri rendőri felszólításra engedelmeskedett. Ezt követően az általa megvalósított garázdaság szabálysértés elkövetésének az abbahagyására szólították fel. Mivel a panaszos a többszöri rendőri felszólításnak sem engedelmeskedett, így előállítása felől határozta. Ezt követően a ruháját átvizsgálták, majd megbilincseltek, amely * óra * perc és * óra * perc között volt felhelyezve a panaszosra. Ezt követően beültették a rendőrség szolgálati gépjárművébe. Miután az I. és a III. rendű panaszost elszállította a mentő gépjármű a helyszínről, így * óra * perc körül szállították be a panaszost a kapitányságra, ahol

elhelyezték az előállító helyiségbe, kiállították az előállításával összefüggő dokumentumokat. A panaszos rosszul léte panaszkodott, így vele szemben * óra * perc és * óra * perc között biztonsági intézkedést hajtottak végre, majd szabálysértési eljárás lefolytatása nélkül szabadon bocsátották.

Megállapítható, hogy a panaszos személyi szabadságának 02 óra 55 percen keresztül történő korlátozása a panaszos által, az intézkedés helyszínén tanúsított magatartása, valamint rosszul léte miatt indokolt, szükségszerű és arányos volt.

A panaszos sérelmei e tekintetben is alaptalanok.

4. Bilincselés

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés szerint *„A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyónbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”*

Az Rtv. 48. §-a alapján *„A rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy*

- a) önkárosításának megakadályozására,*
- b) támadásának megakadályozására,*
- c) szökésének megakadályozására,*
- d) ellenszegülésének megtörésére.*

A Szolgálati Szabályzat 41. § (1) bekezdés értelmében *„A bilincs alkalmazása kizárólag az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben, a kényszerítő eszköz alkalmazásának az Rtv.-ben és az e rendeletben meghatározott követelményei teljesülése esetén, különösen azzal szemben lehet indokolt,*

a) aki erőszakos, garázda magatartást tanúsít, és ennek abbahagyására testi kényszerrel nem készíthető,”

A Szolgálati Szabályzat 39. § (2) bekezdése szerint *„Az intézkedés alá vont személy magatartása szempontjából a rendőr az alábbiak szerint tesz különbséget:*

a) passzív ellenszegülést tanúsító személy, aki a rendőri intézkedés során a számára jogszerűen adott rendőri utasításokat nem hajtja végre, de tevőleges ellenszegülést nem mutat,

b) aktív ellenszegülést tanúsító személy, aki nem veti magát alá a jogszerű rendőri intézkedésnek, magatartásával fizikai erőlkifejtés útján is igyekszik azt megakadályozni,

c) támadó magatartást tanúsító személy, aki az intézkedő rendőrre, valamint a támogatására vagy védelmére kelt személyre rátámad.”

(3) A kényszerítő eszköz alkalmazását jól hallható, közérthető és határozott módon a következő sorrendben meg kell előznie:

a) a jogellenes magatartás abbahagyására való felszólításnak, „a törvény nevében” szavak előrebocsátásával, valamint

b) a figyelmeztetésnek, hogy kényszerítő eszköz alkalmazása következik.”

A Szolgálati Szabályzat 41. § (6) bekezdés a) pontja szerint *„A bilincselés módját az intézkedő rendőr az adott körülmények között a legcélrányosabban választja meg azzal, hogy*

a) a kezek hátra bilincselése akkor célszerű, ha

aa) a bilincs alkalmazására testi kényszer útján kerül sor, vagy alapos okkal tartani lehet rendőr elleni támadástól, valamint szökéstől,

ab) az érintett személy szállítása, átkísérése nem az arra a célra kialakított járműben történik,

ac) az érintett személyt a rendőr egyedül állítja elő,”

A (7) bekezdés alapján „A rendőr az intézkedés alá vont személyt fekvő helyzetben, fálnak vagy más tárgynak nyomva megbilincselheti, ha azt a személy aktív ellenszegülése, támadása, erőszakos magatartása vagy ezek kialakulásának megelőzése szükségessé teszi.”

A panaszos sérelmezte, hogy annak ellenére megbilincselték, hogy együttműködő volt.

A Panasztestület véleménye szerint a II. rendű panaszos bilincselésének feltételei a helyszínen nem álltak fent. A bilincs alkalmazása vonatkozásában a rendőrség nem vette figyelembe a kényszerítő eszközök alkalmazása során kötelezően figyelembe veendő arányosság és fokozatosság elvét. Így ezen okokra tekintettel a Panasztestület álláspontja szerint súlyosan sérült a panaszos emberi méltóságához való alapvető joga a jogszabályi alapot nélkülöző bilincselés kapcsán.

A panasztestület állásfoglalásával nem értek egyet.

A rendőri jelentés szerint a II. rendű panaszossal szemben az Rtv. 48. § d) pontja alapján, azaz az ellenszegülés megtörése érdekében alkalmaztak bilincset *-n * óra * perc és * óra * perc között. A rendőri jelentés szerint a II. rendű panaszos csak többszöri rendőri felszólításra volt hajlandó személyazonosságát igazolni, illetve nem volt hajlandó magát a rendőri intézkedésnek alávetni. A kényszerítő eszköz alkalmazását kilátásba helyező rendőri felszólításnak sem engedelmeskedett, továbbra is ordibált, kiabált, agresszív magatartást tanúsított.

Az intézkedő rendőr a II. rendű panaszossal szemben bilincset és testi kényszert alkalmazott, hiszen a felszólításnak nem tett eleget, passzívan ellenállt, a karját megfeszítette. A rendőr a testi kényszer alkalmazása során a panaszos kezeit a tanult módon hátra csavarta és a kezeit a háta mögé bilincselte. A II. rendű panaszossal szemben alkalmazott bilincs sérülést nem okozott.

Tekintettel ugyanakkor arra, hogy szolgálati alapfeladatát nem tudta volna úgy ellátni a rendőr, ha figyelmét és erejét a panaszossal szembeni intézkedéssel (folyamatos lefogásával) az alapintézkedés egész időtartamára, teljes mértékben leköti, ezért a testi kényszer fenntartása helyett, a megelőzés érdekében bilincset alkalmazott.

Ebben a helyzetben a bilincs az akarathajlító testi kényszer felváltására szolgált. Sem az Rtv., sem a Szolgálati Szabályzat nem rendelkezik arról, hogy mely kényszerítő eszközök egymáshoz viszonyítottan milyen súlyú jogkorlátozást jelentenek, mely kényszerítő eszköz minősül súlyosabb jogkorlátozásnak. Ilyen jogszabályi környezetben a hatóság az alkalmazott kényszerítő eszközök hatását vizsgálja meg, ilyen módon értékeli azok szükségességét és arányosságát.

A testi kényszer alkalmazása olyan fizikai erő kifejtéssel jár, melynek ereje, irányultsága (elvezető fogások, karfeszítés) révén képes megtörni az elszenvédőjének akaratát, azaz az akaratlagos ellenszegülő mozgását mindaddig, amíg a rendőr saját fizikai erő kifejtését megfelelő intenzitással és irányultsággal fenntartja. A bilincs fizikai jellemzőinél fogva – a testi kényszerhez hasonlóan, szakszerűen felhelyezve – arra alkalmas, hogy a megbilincselte személy nem kívánt mozgását lehetetlenné tegye. Amíg a testi kényszerrel akár az intézkedés alá vont személy teljes testét kontrollálni lehet, addig a kezek megbilincselése csak a kezek szabad mozgását gátolja meg, sok esetben továbbra is szükséges az illető kísérése, megfogása.

Az akarathajlító hatás, a személyes szabadság korlátozásának mértéke tekintetében tehát megállapítható, hogy a bilincselés alkalmazása koránt sem jelent fizikailag nagyobb

mértékű korlátozást. A testi kényszer a rendőr fizikai képességeit és figyelmét jellemzően nagymértékben, akár teljes mértékben leköti. A bilincs alkalmazásával a rendőr a helyszíni intézkedése során fizikai erejét és figyelmét egyaránt nagyobb mértékben oszthatja meg, hiszen a nem kívánt mozgást nem a rendőr, hanem a bilincs akadályozza. Ez utóbbi úgy az intézkedés biztonsága, mint a tágabb környezet, végső soron a közrend szempontjából is kedvezőbb intézkedési helyzetet jelent, hiszen sok esetben az intézkedés nem elszigetelten, hanem más, esetlegesen az intézkedéssel egyet nem értő, barátságtalan csoport jelenlétében zajlik, ahol az intézkedés alá vont személy ellenszegülésének megtörése és annak fenntartása, valamint a csoport figyelemmel kísérése egyszerre szükséges.

Szóba jöhet a kényszerítő eszközök alkalmazásának negatív társadalmi megítélése, és ebben a körben kérdéses lehet, hogy a megbilincselés nagyobb mértékben korlátozza-e az emberi méltóságot, becsületet, mint a folyamatos karfeszítéssel történő elvezetés. Jogszabály iránymutatást nem ad a hatóságnak ilyen értékelés elvégzéséhez, így ez nem tartozik a hatáskörömbé.

A Szolgálati Szabályzat hivatkozott rendelkezése értelmében a bilincs különösen akkor alkalmazható, ha a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülés testi kényszerrel nem törhető meg. A testi kényszer akarathajlító jellegére tekintettel fogalmilag feltétlenül az ellenszegülő magatartás megszűnését eredményezi, ez ugyanakkor nem jelenti az ellenszegülés megtörését is, azaz az ellenszegülési szándéktól való elállást, ezért a testi kényszer megszüntetésekor az intézkedés alá vont személy további aktív ellenszegülést tanúsíthat. Erre tekintettel a bilincs alkalmazása a testi kényszert kiváltva a további ellenszegülő magatartás megakadályozására hivatott. A testi kényszerrel lefogott személy esetében azt, hogy csupán ellenszegülő magatartása kényszerű megszűnéséről, avagy az ellenszegülés megtöréséről (szándéktól való elállásról) van-e szó, alapvetően tudati, érzelmi kérdésként, egzakt módon eldönteni, tehát az érintett jövőbeni szándékára vonatkozóan biztos következtetést levonni sem a helyszínen, sem a későbbiek során nem lehet. Ezért az Rtv. rendelkezése szerint a rendőr mérlegelésén múlik, hogy a testi kényszer felváltása céljából alkalmazza-e a bilincselést. A jelen esetben a tényállásban említett agresszív, indulatos, aktív ellenszegülő magatartásra és a közelben lévő barátságtalan tömegre tekintettel okszerűen döntött a rendőr úgy, hogy a testi kényszert a bilincseléssel kiváltva továbbra is fenntartja a panaszos szabad mozgásának korlátozását mindaddig, amíg a helyszíntől eltávolítva, a rendőrkapitányság területére kísérik.

A bilincselés az ellenszegülés a megtörése céljából került foganatosításra, vagyis annak érdekében, hogy a panaszoszt a rendőrségi szolgálati gépkocsiba be tudják ültetni és a Rendőrkapitányságra elő tudják állítani.

A fentiek alapján a panasz alaptalan.

5. A rendőrök beszédstílusa

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése alapján *„A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”*

A Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexe (továbbiakban: Etikai Kódex) 1. pontja szerint a rendőr *„önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.”*

Az 5. pont szerint: *„a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen*

konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.”

A 7. pont utolsó mondata szerint *„tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”*

A II. rendű panaszos külön sérelmezte a rendőröknek az intézkedés során kifejtett magatartását, nevezetesen a rendőrök folyamatosan gúnyt űztek belőlük, azt mondták nekik, hogy „ne cigánykodjatok” és emellett többször lecírányozták őket.

A rendőrség ezen panaszosi kifogás kapcsán a Panasztestület megkeresésére érdemben nem reagált, a II. rendű panaszos sérelmét nem cáfolta és nem is erősítette meg, ezért a Panasztestület a történeti tényállás kialakítása során a panaszos által előadottakat vette alapul és annak tükrében a panaszos által előadottakat tekintette valósnak. A fentiek alapján Panasztestület a rendőri fellépés tekintetében a panaszos emberi méltóságához való jogának sérelmét állapította meg.

A Panasztestület állásfoglalását követően a Rendőrkapitányság vezetője a *-n kelt jelentésében reagált a II. rendű panaszos sérelmére. A kapitányságvezető jelentése szerint az intézkedő rendőrök meghallgatásuk során elmondták, hogy egyikük részéről sem történt cigányozás. Nem hangzott el a cigány, illetve más olyan szó sem, amely megsértette volna az intézkedés alá vontak méltóságát. Nem hangzott el részükről az sem, hogy „ne cigánykodjatok”. A rendőri intézkedést az intézkedést foganatosítók a számukra előírt jogszabályok figyelembe vételével folytatták le. A rendőrök részéről az intézkedés során olyan magatartás, amely az intézkedés alá vontak származására irányult volna, nem valósult meg. Az intézkedést kiváltó okok nem faji, etnikai okokból következtek be.

Rendőri jelentést, mint közokiratot fogadtam el, így a Panasztestület döntésével ellentétben a panasz alaptalan.

6. A szolgálati gépkocsi szellőztetlensége

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése *„A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”*

Az Rtv. 24. § (1) bekezdése szerint *„A rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulóknak a tőle elvárható felvilágosítást megadni.*

(2) A magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne.”

A II. rendű panaszos kifogásolta, hogy a rendőri intézkedés során, miután őt megbilincseltek és a rendőrök az előállítás eredményes végrehajtása céljából beültették a szolgálati gépjárműbe végig kellett néznie azt, hogy a rendőrök az I. és III. rendű panaszossal szemben intézkednek. A II. rendű panaszos elmondta, hogy amikor a szolgálati gépjárműben ült, akkor az egyik rendőr kérésére félig leengedte az ablakot, hiszen alig kapott levegőt, aznap nagyon meleg volt (30 Celsius-fok is lehetett), azonban egy másik rendőr, ekkor hirtelen odalépett és visszahúzta az ablakot, így panaszos alig kapott levegőt.

A rendőrség ezen panaszosi kifogás kapcsán a Panasztestület megkeresésére érdemben nem reagált, a II. rendű panaszos sérelmét nem cáfolta és nem is erősítette meg, ezért a Panasztestület a történeti tényállás kialakítása során a panaszos által előadottakat vette alapul

és annak tükrében a panaszos által előadottakat tekintette valósnak. A fentiek alapján a Panasztestület a rendőri magatartásra figyelemmel a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának a sérelmét állapította meg.

A Panasztestület állásfoglalását követően a Rendőrkapitányság vezetője a jelentésében reagált a II. rendű panaszos sérelmére. A panaszost az előállítás eredményes végrehajtása céljából a szolgálati gépjárműbe ültették be. A rendőrök a meghallgatásuk során egybehangzóan állították, hogy se le, se fel nem húzták a gépjármű ablakát azzal a céllal, hogy a panaszos levegőhöz jusson, vagy ne jusson. A rendőrök tisztában voltak azzal, hogy a gépkocsiban a levegő hőmérséklete magasabb a kinti hőmérséklethez képest, azonban a panaszos nem tartózkodott huzamosabb ideig a járműben. Nem életszerű az a panaszosi állítás, hogy légszomjat okoztak a panaszosnak a rendőrök akkor, amikor egyazon intézkedés során a másik két előállítottnak mentőt hívtak.

A rendőri jelentést, mint közokiratot fogadtam el, így a Panasztestület döntésével ellentétben a panasz alaptalan.

VI.

A Panasztestület az állásfoglalása elkészítése során az előállítás arányosságát is megvizsgálta.

Tekintettel arra, hogy a panaszos ezt a kérdéskört nem sérelmezte, a beadványában konkrétan meg sem említette, ezért azt érdemben nem vizsgáltam, ugyanis a Fővárosi Törvényszék már korábbi – 20.K.31.855/2011/8. számú – ítéletében kimondta, hogy „*A bíróság e körben jegyzi meg, hogy az alperesi határozat kizárólag a felperes panaszában foglaltakra kell, hogy reagáljon függetlenül attól, hogy a Független Rendészeti Panasztestület esetlegesen a felperes panaszát meghaladóan más jellegű jogkérdésekben is állást foglal.*”

A Kúria Kfv.III.37.807/2013/4. számú ítélete a fentieket alátámasztja, amely szerint „*(...) A FRP-nek az előállítás időtartamára vonatkozó megállapításra nézve rögzítette, hogy e körben a felperes nem terjesztett elő panaszt, ezért annak jogszerűségéről nem kellett döntenie.*”

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Döntésem az alábbi jogszabályokon alapul:

- a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 195. § (1) és (7) bekezdés, 330. § (2) bekezdése;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 100. § (1) bekezdés a) és c) pontjai és (2) bekezdés, 178. § i) pontja, a 109. § (1) bekezdés a) pontja, 33. § (7) bekezdés, 50. §;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 93/A. (2) bekezdés, 92. § (1) bekezdés, 2. § (1) bekezdés, 13. § (1) bekezdése, 33. § (2) bekezdés f) pontja, 16. § (1) bekezdés, 48. §-a, 13. § (1) bekezdés, 33. § (3) bekezdés, 19. § (1) és (2) bekezdés, 24. § (1) és (2) bekezdés;
- a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet 10. § (1) és (2) bekezdése, 41. § (1), (6) és (7) bekezdése, 39. § (2) bekezdése, 30. § (3) bekezdése;
- szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási

- rendszeréről szóló 2012. évi II. törvény 170. §, és a 216. § (1) és (2) bekezdése;
- Etikai Kódex 1, 5, és 7. pontja;

Budapest, 2016. január 11.

Papp Károly r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos